

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1985-1986

26 JUNI 1986

ONTWERP VAN DECREET

**betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's
in de radiodistributie- en teledistributienetten
en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen**

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

In de Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve (Stuk 19 (1985-1986) – Nr. 1) wordt het mediabeleid als volgt omschreven :

„De Vlaamse overheid zal prioritair een globaal, samenhangend en vernieuwd mediabeleid uitwerken. Daarbij zal een formule gehanteerd worden die voor alle betrokkenen voordelen biedt, zowel voor de BRT, als voor de Vlaamse dag- en weekbladpers en vooral : voor de Vlaamse mediagebruiker.

De Vlaamse Raad zal verzocht worden zo spoedig mogelijk de nodige decretale voorzieningen goed te keuren om een opbouwende concurrentie in de TV-sector mogelijk te maken.”

In het Regeerakkoord Vlaamse Executieve, dat als bijlage bij de Regeringsverklaring was gevoegd, wordt deze beleidsvisie geëxpliciteerd als volgt :

„De Vlaamse Regering zal op een actieve wijze een globaal vernieuwd mediabeleid uitwerken. De openbare omroep zal over de nodige middelen beschikken om zijn gedifferentieerde opdracht volwaardig uit te voeren zonder dat deze evenwel over een monopolie inzake omroep kan beschikken. Dit houdt in dat aan het privaat initiatief de kans zal geboden worden om zich in de mediawereld te ontwikkelen. Het beleid zal voldoen aan volgende voorwaarden :

– een evenwichtig beleid waarbij het belang van de verscheidene expressievormen geëerbiedigd wordt (pers, radio, TV en nieuwe mediatechnieken) ;

- een geordend beleid waarbij elke vorm van media-chaos vermeden wordt ;
- een toekomstgericht beleid dat voldoende en gepast kan inspelen op mogelijke nieuwe media-ontwikkelingen ;
- een beleid dat op de eerste plaats rekening houdt met de kansen van de ontwikkeling van een nieuwe media-industrie in Vlaanderen en met de gebruiker van de media. In dit verband zal de Vlaamse Regering de mogelijkheden onderzoeken om de besteding van de burger voor zijn informatiegaring binnen redelijke termen te houden.

Opdat de schrijvende pers haar waarde als informatieverstrekker en haar pluriformiteit zou kunnen behouden, moet zij zich aanpassen aan de technologische evolutie en moet zij een plaats kunnen verwerven in de audio-visuele sector.

Voor de dag- en weekbladpers zal een plaats in de audio-visuele sector gewaarborgd zijn.

...

Wat de niet-openbare televisie betreft, zal het doorbreken van het BRT-monopolie inzake televisie en de verruiming van het media-aanbod zo spoedig mogelijk gerealiseerd worden. De Vlaamse Raad zal daarom verzocht worden zo spoedig mogelijk de nodige regelingen goed te keuren.

Met het oog daarop zal een niet-openbare televisie opgericht worden waarbij aan de gehele Vlaamse dag- en weekbladpers de mogelijkheid wordt geboden om het maatschappelijk kapitaal te onderschrijven. De op te richten maatschappij zal volledig gefinancierd worden met privé-kapitaal, met dien verstande dat de Vlaamse dag- en weekbladpers hierin, over de meerderheid beschikt. De Vlaamse Regering zal een overleg organiseren met de nationale regering en de Vlaamse dag- en weekbladpers inzake de meest geschikte wijze om het opstarten van deze privaatrechtelijke maatschappij mogelijk te maken.

De bepalingen van het kabeldecreet worden gehandhaafd.

De culturele eigenheid in de programmering en de stimulansen voor onze eigen beeldindustrie zullen in het kabeldecreet en zijn uitvoeringsbesluiten extra aandacht krijgen.

De openbare omroep wordt in hoofdzaak gefinancierd door een vast percentage van het Rijk- en Luistergeld. Hij kan geen aanspraak maken op inkomsten uit handelspubliciteit.

Daarom dringt de Vlaamse Regering aan op de volledige en onmiddellijke restitutie van het Rijk- en Luistergeld.

De niet-openbare televisie wordt gefinancierd met private middelen, onder meer door de opbrengst van de handelspubliciteit.

Andere niet-openbare initiatieven worden gefinancierd met private middelen.”

Deze beleidsvisie is klaar en duidelijk. Zij vertrekt vanuit de bekommernis om de pluriformiteit van de schrijvende pers te waarborgen door aan deze sector een gewaarborgde aanwezigheid in de niet-commerciële omroep te verzekeren.

De verruiming van het media-aanbod die door dit ontwerp nagestreefd wordt, moet dus eerst en vooral ten goede komen aan de schrijvende pers. De Vlaamse Executieve zal hiermee rekening houden bij het uitvoeren van dit kabeldecreet.

De schrijvende pers krijgt aldus de mogelijkheid om haar waarde als informatieverstrekker en haar pluriformiteit te be-

houden, en zij kan zich aanpassen aan de technische evolutie en een plaats verwerven in de audio-visuele sector. Andere initiatieven of toepassingsmogelijkheden zijn mogelijk, maar zijn ongeschikt aan deze niet-openbare omroep voor Vlaanderen.

Het Regeerakkoord vermeldt ook dat het beleid in de eerste plaats rekening moet houden met de ontwikkeling van een eigen media-industrie en met de gebruiker.

Het belang van de kijker moet worden onderstreept evenals de garantie dat het algemeen programmapakket voor iedereen bereikbaar (betaalbaar) moet blijven.

Wat de eigen media-industrie betreft kunnen de stimulanzen worden beklemtoond die een verplicht aanbod van eigen producties zullen scheppen. Eveneens is het belangrijk te onderstrepen dat via het ontwerp de mogelijkheid wordt geschapen om educatieve, vormings- en socio-culturele programma's via de kabel door te geven. Het is evenwel de wens van de Vlaamse Executieve dat het aanbod gecoördineerd wordt, zoals trouwens reeds in 1974, in een advies over een Instituut Voortdurende Vorming, werd onderstreept.

Onderhavig ontwerp schept de mogelijkheid het **media-aanbod** te verruimen door aan privaatrechtelijke initiatieven de kans te bieden zich via de kabel in de audio-visuele sector te ontplooien. Tevens beoogt dit ontwerp de vigerende wetgeving inzake kabeltelevisie aan te passen enerzijds aan de staatshervorming zoals ze gestalte kreeg in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en anderzijds, aan de enorme technologische evolutie die in de audiovisuele sector heeft plaats gevonden en zich nog aankondigt. Dit ontwerp is op te vatten als een raamdecreet.

Rekening moet worden gehouden met volgende wettelijke bepalingen :

a) De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (10 december 1948)

Artikel 19 stelt :

„**Eenieder** heeft recht op vrijheid van mening en meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid, zonder inmenging een mening te koesteren, en door alle middelen en ongeacht grenzen, inlichtingen en denkbeelden op te sporen, te ontvangen en door te geven.”

b) Het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Artikel 19 stelt :

„1. Eenieder heeft het recht zonder inmenging een mening te koesteren.

2. Eenieder heeft het recht op vrijheid van meningsuiting ; dit recht omvat mede de vrijheid inlichtingen en denkbeelden van welke aard ook te garen, te ontvangen en door te geven, ongeacht grenzen, hetzij in geschreven of gedrukte vorm, in de vorm van kunst, of met behulp van andere media naar zijn keuze.

3. Aan de uitoefening van de in het tweede lid van dit artikel bedoelde rechten zijn bijzondere plichten en **verantwoordelijk**heden verbonden. Deze kan derhalve onderworpen worden aan bepaalde beperkingen die bij de wet worden voorzien en nodig zijn :

a. in het belang van de rechten of de goede naam van **anderen** ;

b. in het belang van de nationale veiligheid of ter bescherming van de openbare orde, de volksgezondheid of de goede zeden.”

c) Het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950 – Rome – Geratificeerd bij de wet van 13 mei 1955)

Artikel 10 stelt :

„1. Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of door te geven, zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen. Dit artikel belet niet dat Staten radio-omroep-, bioscoop- of televisie-ondernemingen kunnen onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

2. Daar de uitoefening van deze vrijheden plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan zij worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, welke bij de wet worden voorzien en die in een democratische samenleving nodig zijn in het belang van 's lands veiligheid, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen.”

De vrijheid van meningsuiting vormt een essentiële voorwaarde voor een democratische samenleving.

Ze is een politiek grondrecht zoals het kiesrecht, het recht van vereniging en vergadering of de vrijheid van onderwijs. De vrijheid van meningsuiting vervult een onmisbare functie in een democratie. Het is derhalve gevaarlijk deze vrijheid op enigerlei manier te beknotten zelfs omwille andere waardevolle aspecten van een samenleving als daar zijn een aantal sociale zorgfuncties die de maatschappij tijdens de laatste decennia op zich heeft genomen (bijvoorbeeld culturele verheffing van de burgers). Dergelijke zorgfuncties moeten eventueel via „positieve” overheidsbemoedelingen nagestreefd worden, zeker niet via beperkingen op een fundamenteel grondrecht van onze democratie.

Uiteraard dient ook rekening gehouden met internationale verdragen, voornamelijk het EEG-Verdrag, met name de bepalingen inzake vrij verkeer van goederen en diensten.

De debatten in het Europees Parlement, naar aanleiding van het Groenboek „Televisie zonder Grenzen” dat de Europese Commissie ter zake heeft uitgewerkt, zijn van aard om aan te tonen dat radio en televisie door het Europees Parlement, in navolging van de opties van het genoemde Groenboek, beschouwd worden als materies waar het EEG-Verdrag ook van toepassing op is.

Dit alles belet niet dat, zoals voorheen reeds gesteld, het nodig is dat de eigen culturele waarden beschermd worden tegen een overproductie komende uit andere landen, ook die van de EEG. De Raad van State heeft ter zake gesteld dat het de Executieve toekomt om ter zake (te weten waarom een zekere monopolisering voor de Vlaamse privaatrechtelijke omroep in overeenstemming zou zijn met artikel 10, lid 2 van het EVRM) een verantwoording te geven en om de noodzaak van de in-

menging (ten deze de monopolisering) aan te tonen (blz. 14 van het advies).

Enerzijds zou het volledig openstellen van de kabel voor gelijk welk privaatrechtelijk initiatief dat een landelijke omroep wil oprichten, zeer waarschijnlijk ernstige gevolgen hebben voor het voortbestaan van bepaalde kranten en weekbladen, en dus voor de pluriformiteit van de schrijvende pers.

Anderzijds wenst de Vlaamse Executieve, en dit in overeenstemming met artikel 34 van het EEG-Verdrag, bepaalde maatregelen te treffen tot bescherming van het eigen „artistiek bezit” en dit lijkt het best mogelijk via het geven van één erkenning aan een Vlaams initiatief van kranten en weekbladen.

Tevens weze daarbij nogmaals het enorme belang voor de eigen Vlaamse Beeldindustrie onderstreept.

Tot slot moge ook de opmerking gemaakt worden dat het, op basis van artikel 10 van het EVRM ongebreideld toelaten van privaatrechtelijke initiatieven van aan de Vlaamse Gemeenschap vreemde groepen vooralsnog, behalve in Nederland, geen reciprociteit voor Vlaamse groepen kan kennen bij gebrek aan een ernstige bekabeling in de andere landen van de EEG.

Tevens is het duidelijk dat het ontwerp rekening houdt met de bevoegdheidsverdeling tussen de Staat en de Gemeenschappen, zoals voorzien in de wetten van augustus 1980 tot hervorming der instellingen. In de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wordt de radio-omroep en de televisie, het uitzenden van regeringsmededelingen van de nationale regering en van handelspubliciteit uitgezonderd, tot de bevoegdheid gerekend van de gemeenschappen (artikel 4, 6°).

In een advies verstrekt op vraag van de Staatssecretaris van PTT heeft de Raad van State onder andere het volgende gesteld : „Uit wat voorafgaat blijkt dat de kabeldistributie in beginsel begrepen is in de notie „radio-omroep en televisie” van artikel 4, 6° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ; en dus gemeenschapszaak is.” (advies van de afdeling administratie van de Raad van State, 3 augustus 1983, Nr. G/A 29.395/IV-9-855, blz. 7).

In een advies verstrekt door de afdeling wetgeving van de Raad van State op het ontwerp van decreet „houdende de samenstelling en de oprichting van een Mediaraad van de Vlaamse Gemeenschap” wordt onder andere het volgende gesteld :

„3.2.3. Bij wijze van conclusie moet worden vastgesteld dat de Vlaamse Executieve bevoegd is voor :

- radio en televisie, daarin begrepen de kabeldistributie en de niet-openbare radio's, maar met uitzondering van
 - de mededelingen van de nationale regering,
 - de handelspubliciteit,
 - de toewijzing en gebruiksvoorwaarden van de frequenties,
 - de etherpolitie, zoals onder meer bepaald door de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving.”

Wat de nieuwe technologieën op het stuk van gegevensverwerking betreft, zal een onderzoek van geval tot geval vereist zijn. Doch nu al kan worden gezegd dat teletekst, dit is een procédé waarbij omroeporganisaties samen met hun televisiesignaal letterboodschappen meezenden welke ieder bezitter van een TV-toestel met ingebouwd of toegevoegd decodeerapparaat op zijn scherm kan krijgen, televisie is en dus eveneens tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoort.” (advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, 24 mei 1984, L.15468/8 blz. 13 en 14).

Op dit ogenblik wordt het juridisch kader waarin de wetgeving op de kabel zich bevindt, gevormd door de wet van 7 augustus 1961 tot wijziging van artikel 13 der wet van 26 januari 1960 betreffende de taksen op de toestellen voor het ontvangen van radio-omroepuitzendingen en door het Koninklijk Besluit van 24 december 1966 betreffende de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden.

Het staat vast dat deze regelingen achterhaald zijn, zowel door de staatshervorming als door de technische evolutie.

Het voorliggende ontwerp strekt ertoe, voor de Vlaamse Gemeenschap de normen te bepalen waarbinnen de Vlaamse Executieve en de Vlaamse Raad in staat worden gesteld initiatieven op het vlak van de kabeltelevisie toe te laten en om aan de distributiemaatschappijen zelf meer mogelijkheden en meer initiatiefrecht te bieden.

Het kabeldistributienet wordt op dit ogenblik enkel en alleen gebruikt om omroepsignalen van de Belgische openbare radio-omroepdiensten en van de radio-omroepdiensten die gemachtigd zijn door de regeringen van het land waar zij gevestigd zijn, op te vangen en door te sturen naar de eindontvangtoestellen. Nochtans kan de kabel uit technisch oogpunt voor heel wat meer diensten aangewend worden.

Zonder dat deze lijst limitatief is kan daarbij worden gedacht aan het doorgeven van satellietprogramma's, teletekst, videotex, betaal- en abonneetelevisie, teleconferenties, elektronische telefoongidsen, brand- en inbraakalarm, telewinkels, telebankdiensten en smart card, ondertitelingskeuze enzovoort.

De nationale wetgever zal zich moeten buigen over een ontwerp van wet waarbij de technische aspecten van deze aangelegenheid worden geregeld.

Tijdens de vorige legislatuur werd ten andere in de bevoegde Kamercommissie het wetsontwerp betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie, goedgekeurd. (Parl. St., Kamer, 1984-85, nr. 122219).

De evolutie in de audio-visuele mediasector is zo groot en zo ingrijpend op ons leefpatroon, dat het de plicht is van de overheid om enerzijds de wettelijke en decretale mogelijkheden te scheppen opdat deze evolutie niet geremd wordt door juridische bepalingen die achterhaald zijn, maar anderzijds regelend op te treden opdat de sociaal-culturele en democratische waarden van de gemeenschap gevrijwaard blijven. Het is niet gemakkelijk om het juiste evenwicht te bewaren tussen, enerzijds, het openstellen van de kabel opdat meer kennis, informatie, vorming, educatie zouden kunnen aangeboden worden en, er anderzijds zorg voor te dragen dat dit openstellen geen aanleiding geeft tot een veelheid van minderwaardige beeldproducties die in de huiskamer komen. Het is evenmin gemakkelijk om er zorg voor te dragen dat onze eigen culturele waarden niet in de verdrukking komen tegenover buitenlandse en overzeese producties. Het ontwerp vertrekt echter van de filosofie dat protectionistische maatregelen uit den boze zijn en slechts het stimuleren van een eigen beeldindustrie een adequaat antwoord kan zijn op de mogelijke invasie die ons te wachten zou staan. De uitdaging is immers enorm.

Het reeds geciteerde Groenboek geeft ook weer welke enorme inspanning wij binnen de Europese Gemeenschap zullen moeten doen om een beeldindustrie op gang te trekken die in staat moet zijn, binnen een 5-tal jaren, programma's af te leveren die zowel inzake kwaliteit als inzake kwantiteit moeten concurreren met de giganten uit de Verenigde Staten van

Amerika.

De nieuwe technologische ontwikkelingen brengen voor Europa twee belangrijke uitdagingen mee :

- de toenemende internationalisatie van de uitzendingen vereist harmonisatie op twee gebieden. Op het gebied van de techniek, omdat de Gemeenschap nog verdeeld wordt door twee rivaliserende normen, PAL en SECAM, die massaproductie afremmen, het concurrentievermogen van de industrie beperken, en de TV-toestellen duurder maken. Op het gebied van het recht, in de mate waarin een reeks nationale reglementeringen betreffende audiovisuele activiteiten, niet te rechtvaardigen belemmeringen vormen voor grensoverschrijdende verspreiding van TV-programma's binnen de Gemeenschap ;

- de uitbreiding van het aantal frequenties en kanalen, en bijgevolg van de uitzendingen, vergt handelend optreden inzake de productie van programma's. Wanneer de meeste landen van de Gemeenschap kunnen beschikken – wellicht tegen het einde van de jaren tachtig – over 30 'TV-kanalen met voor elk kanaal op zijn minst 10 zenduren per dag, zal de totale vraag naar programma's volgens een rapport van de Europese Commissie, liggen tussen één en anderhalf miljoen uur per jaar, waarvan 300.000 tot 500.000 uur voor cinematografische producties (films, TV-films en series, documentaires enzovoort).

Als men aanneemt, dat 50 ten honderd van de uitzendingen buiten de Gemeenschap wordt aangekocht plus 25 ten honderd herhalingen, dan blijven er elk jaar voor 75.000 tot 125.000 uren cinematografische programma's te produceren in de Gemeenschap. De productie van de belangrijkste **Lid-Staten** varieert op het ogenblik van 1.000 tot 5.000 uur per jaar. Er is dus een enorme uitbreiding van de productie nodig. Dat betekent een grote kans voor de Europese **programma-industrie**, maar ook een risico. Slaagt immers die sector er niet in aan de vraag te voldoen, dan zal die enorme markt eerst verzorgd worden door Amerikaanse concurrenten en vervolgens door Japanse, die zodoende een grote kans krijgen hun economische en culturele penetratie te versterken.

In het licht van deze feiten is het voor Vlaanderen een uitgelezen kans in te pikken op deze uitdaging. Vlaanderen ligt in het hart van Europa en beheerst als geen ander land de verscheidenheid in technologische systemen. Vlaanderen bezit de soepelheid en de kunde om de diverse culturele en taalkundige Europese stromingen in één hand te beheersen. Wij moeten kunnen produceren en exporteren. Wij moeten ons kunnen ontwikkelen als centrum van de Europese beeldindustrie.

Via het ontwerp worden in de Vlaamse Gemeenschap private initiatieven inzake de audio-visuele sector toegelaten en gestimuleerd. Daardoor ontstaat de mogelijkheid dat in Vlaanderen een beeldindustrie tot ontwikkeling komt die een antwoord kan zijn op de reeds geciteerde uitdaging.

Meer bepaald de schrijvende pers krijgt de kans zich te integreren in de audio-visuele sector. Deze optie gebeurt vanuit de bekommernis dat de pluriformiteit van de schrijvende pers, een essentiële schakel in ons democratisch bestel, zoveel mogelijk moet gevrijwaard worden, dat de te verwachten verliezen en de daarmee gepaard gaande sociale problemen tot een minimum kunnen herleid worden, en vanuit de wetenschap dat de schrijvende pers van oudsher een culturele impact heeft die voortgezet kan worden in het nieuwe activiteitenpakket.

Het voorliggend decreet is een raamdecreet dat aan de Vlaamse Executieve de mogelijkheid biedt, binnen de normen die de decreetgever stelt, om op het gepaste ogenblik in te spelen op de evolutie en op de nieuwe mogelijkheden ter zake.

Staan de opmerkingen van de Raad van State op het ontwerp dat door de Commissie Media van de Vlaamse Raad werd goedgekeurd (Vlaamse Raad, Stuk 303 (1984-1985) – Nr. 8), lijkt het vooralsnog onmogelijk in het decreet zelf alle criteria en normen in te schrijven omdat de veelheid van mogelijke soorten initiatieven en de snelle evolutie in de sector een soepele regelgeving vanwege de overheid vereisen.

Niettemin wordt in het ontwerp voorzien dat de decreetgever onmiddellijk na bekendmaking van de reglementaire besluiten van de Vlaamse Executieve, deze ter bekrachtiging voorgelegd krijgt om de rechten van de Vlaamse Raad ten volle te eerbiedigen.

Opdat de overheid regelend zou kunnen optreden en daar waar nodig zou kunnen bijsturen, is het strikt noodzakelijk dat de overheid, via het treffen van besluiten, zo soepel mogelijk op het mediagebeuren kan inspelen, uiteraard steeds binnen de fundamentele normen gesteld in het ontwerp.

In het advies L 17.275/8 nopens onderhavig ontwerp, stelt de Raad van State dat voormeld procédé van bekrachtiging, zijn steun maar kan vinden „in zoverre aannemelijk kan worden gemaakt dat voor een bepaalde aangelegenheid het tijdverlies dat normaliter gepaard gaat met het nemen van een maatregel bij decreet, in plaats van bij besluit van de Executieve, van zulke aard is dat de maatregel erdoor zijn nuttig effect dreigt te verliezen”.

In verband daarmee, kan worden toegelicht dat het, enerzijds, de bedoeling van de Vlaamse Executieve is ter zake zo weinig mogelijk regelend op te treden, maar dat, anderzijds, wegens de snelle technische evolutie inzake audio-visuele middelen (betaaltelevisie, twee richtingstelevisie, enzovoort) de overheid zowel om economisch-financiële als om culturele redenen, snel zal moeten ingrijpen om te kunnen optornen tegen een te grote concurrentie die vooral vanuit de Verenigde Staten en Japan te verwachten valt.

Indien de Executieve niet snel en soepel – bij verruiming van het medialandschap – zou kunnen anticiperen op de veelheid van het aanbod, door er een zekere – weze het minimale – ordening in te brengen, staat het vast dat het opzet van onderhavige decretale regeling niet kan worden bereikt,

In het ontwerp worden twee waarborgen voorzien teneinde de mogelijke discriminatie van bepaalde ideologische of filosofische strekkingen te beteugelen. Op het preventieve vlak, wordt discriminatie vermeden door het inschakelen van de Vlaamse Mediaraad bij de opmaak van de reglementaire besluiten. Op het curatieve vlak, wordt een klachtenprocedure georganiseerd, in de schoot van een onafhankelijke geschillenraad.

Commentaar bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel geeft aan dat de aangelegenheid behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 2

Deze bepaling geeft een omschrijving van de in onderhavig decreet gehanteerde terminologie. Aangezien het hier hoofd-

zakelijk technische termen betreft, werd geopteerd voor een gelijkkluidende definitie – zoveel als mogelijk – met de begrippen die gehanteerd worden in het wetsontwerp betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie. Aanknoping werd gezocht met de tekst van dit wetsontwerp, zoals deze goedgekeurd werd in de bevoegde kamercommissie op 9 juli 1985 (Parl. st., Kamer, 1984-1985, nr. 1222/19).

Evenwel wat de definities in 3° en 4° van dit artikel betreft, was het niet wenselijk een, met vermeld wetsontwerp, gelijk* kluidende beschrijving te geven.

De in artikel 1, bijvoorbeeld 5° en 6°, van het wetsontwerp opgenomen zinsnede „waarvoor door de Gemeenschap of door de nationale overheid, al naargelang het geval, machtiging tot doorgeven is verleend” ; is immers, staande de bevoegdheidsverdeling tussen de Staat en de Gemeenschappen, niet op zijn plaats in een decretale regeling, zoals de onderhavige.

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat de in sub 8° gehanteerde term „inzonderheid” dient gehandhaafd te worden, aangezien de draagwijdte van deze definitie precies niet alleen beperkt is tot het doorgeven via de kabel.

Artikel 3

Deze bepaling neemt de vroegere bepaling van artikel 3 van het ontwerp-decreet, zoals het goedgekeurd werd in de bevoegde Commissie van de Vlaamse Raad, in haar geheel over.

Thans werd echter, om tegemoet te komen aan de bezwaren van de Raad van State in zijn derde advies geopteerd voor het inschakelen van een raadplegingsprocedure via de Mediaraad opgericht bij decreet van 2 mei 1985. Luidens paragraaf 3 van onderhavig artikel, zal de Vlaamse Executieve bij de beoordeling van het belang van sommige programma's met het oog op het verplicht doorzenden ervan, de Mediaraad om advies moeten vragen.

Aldus wordt ten aanzien van deze programma's een bijkomende – preventieve – waarborg ingebouwd, op het vlak van de bescherming van de ideologische en filosofische minderheden.

Meer bepaald wat de inhoud van dit artikel betreft, kan het volgende nog worden toegelicht.

In dit artikel wordt aangegeven welke programma's door de kabeldistributiemaatschappijen verplicht doorgegeven moeten worden en welke programma's de kabeldistributie mag doorgeven.

De kabeldistributie is verplicht de programma's van de Openbare Omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap over te brengen, alsmede de televisieprogramma's van de niet-openbare televisievereniging die opgericht zal worden met een meerderheidsparticipatie van de schrijvende pers. Zoals bij artikel 7 uiteengezet, wordt veel belang gehecht aan het tot stand komen van een privaatrechtelijke televisie-omroep met een meerderheidsparticipatie van de schrijvende pers. Het spreekt vanzelf dat deze beleidsvisie moet ondersteund worden, ook naar het bedoeld initiatief toe, door een waarborg dat de programma's verplicht via de kabel zullen overgebracht worden. Even vanzelfsprekend is het dat de programma's van de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap verplicht dienen overgebracht te worden door de kabeldistributiemaatschappijen.

Naast deze uitzendingen van eigen bodem moet de kabel-distributie eveneens de programma's doorgeven van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen van België en van andere landen (hoofdzakelijk is uiteraard Nederland bedoeld) voor zover in die Gemeenschappen of landen ook de BRT-programma's overgenomen worden. Dat aan die voorwaarde voldaan wordt, zal door een formele handeling van de Vlaamse Executieve worden vastgesteld.

Het uitbouwen van deze vorm van reciprociteit is bedoeld om de openbare omroep van de Vlaamse Gemeenschap alle kansen te geven in Wallonië en Nederland op de kabel te komen. Dit heeft zowel een financiële reden – de BRT participeert in de inkomsten van het betalen van auteursrechten door de Nederlandse kabeldistributiemaatschappijen – als een culturele. Het zal daarenboven voor iedereen duidelijk zijn dat de culturele integratie Noord-Zuid zeer gediend kan zijn door het wederzijds verplicht stellen van de omroepprogramma's van de respectieve openbare omroepen in Nederland en Vlaanderen.

Naast het verplicht overbrengen van bovengenoemde programma's mag de kabeldistributie de programma's van de radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen overbrengen voor zover de verplichting voorzien in paragraaf 1, 3° niet speelt.

Daarbij wordt tevens voorzien dat de Vlaamse Executieve de verdeler kan verplichten programma's van niet-openbare televisieverenigingen over te brengen omwille het algemeen belang van de programma's voor de betrokken gemeenschap. Dit artikel laat de Vlaamse Executieve toe greep te hebben op het aanbod via de kabel, onder meer om het overbrengen van instructieve, educatieve en sociaal-culturele programma's die waardevol worden geacht, te waarborgen.

Tevens is het toegelaten programma's van radio-omroepdiensten van andere landen over te brengen voor zover er geen verplichting bestaat op basis van § 1, 4° en voor zover de Vlaamse Executieve het overbrengen van deze programma's niet verbiedt. Dit eventuele verbod dient echter te gebeuren rekening houdend met het gestelde in de internationale verdragen, waarmee voornamelijk de artikelen 59 en 60 van het EEG-Verdrag, artikel 10 van de Europese Conventie tot bescherming van de rechten van de mens en artikel 19 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten bedoeld worden. Dit wil zeggen dat het door de Vlaamse Executieve eventueel uitgevaardigde verbod moet rekening houden met deze internationale overeenkomsten.

De in § 2, 4° van dit artikel bedoelde voorwaarden zullen alleen op algemeen geldende wijze worden opgelegd.

Met „andere klankprogramma's”, bedoeld in § 2, 5° van dit artikel wordt alleen beoogd klankprogramma's van radio-omroepdiensten.

Het spreekt vanzelf dat door dit artikel de kabeldistributie veel meer mogelijkheden krijgt om het media-aanbod naar de gebruiker toe te verruimen. Dit betekent ook dat, zeker in het begin, wanneer de technologische mogelijkheden van de kabel nog niet ten volle zullen kunnen gebruikt worden, de kabeldistributie voor een delicate en moeilijke opdracht staat een verantwoorde keuze te doen in het verruimen van dat aanbod. De overheid wenst geen gebruik te maken van de kans om de kabeldistributie de verplichting op te leggen alle mogelijke initiatieven van Vlaamse origine op de kabel te nemen, maar rekent er wel op dat deze initiatieven op een welwillende aandacht van de verdelers zullen kunnen rekenen.

In dit artikel wordt ook voorzien in gevallen van technische

onmogelijkheid, die de **verdelers** ontslaat van de verplichtingen tot het doorgeven van bepaalde programma's. Het spreekt vanzelf dat de **verdelers** deze technische onmogelijkheid niet zelf kan bepalen, maar dat zij vastgesteld moet worden door een onafhankelijk organisme zoals bijvoorbeeld de RTT.

Artikel 4

Dit artikel is bedoeld om de kabeldistributie te beletten eigen klank- en televisieprogramma's op de kabel door te geven. Vermits de draagwijdte van dit decreet enkel klank- en televisieprogramma's betreft, is het duidelijk dat andere diensten die de kabel kan verstrekken niet bedoeld worden en dus evenmin de verbinding van apparaten aan het distributienet die de bedoelde diensten kunnen tot stand brengen.

Onderhavige tekst is in zijn geheel overgenomen van het tekstvoorstel dat de Raad van State, in zijn derde advies heeft gedaan, met het oog op het vermijden van een **bevoegdheidsconflict** met de nationale wetgever.

Artikel 5

Dit artikel bepaalt de basisgegevens voor een **niet-openbare** televisievereniging.

Deze vereniging moet een privaatrechtelijke vereniging zijn met zetel in Vlaanderen of Brussel. Geen enkele vorm van privaatrechtelijke vereniging wordt uitgesloten (**VZW**, **NV**, **SV** enzovoort), wat ook wil zeggen dat publieke rechtspersonen kunnen deel uitmaken van de niet-openbare televisieverenigingen.

Artikel 6

Dit artikel bepaalt dat de niet-openbare televisieverenigingen hun activiteiten beperken tot het verzorgen van televisieprogramma's. Deze activiteiten kunnen de verkoop van de programma's zijn, maar ook het verrichten van opiniepeilingen ter staving van informatieve programma's of het oprichten van een ledenvereniging.

Dit artikel bepaalt ook dat de niet-openbare televisieverenigingen mogen samenwerken. Zo zou een regionale omroep afspraken kunnen maken met de landelijke niet-openbare omroep in verband met nieuwsgaring. Het spreekt vanzelf dat deze samenwerking onder geen enkel beding, kan leiden tot de zogenaamde „netvorming”.

Ingaande op een suggestie van de Raad van State, in zijn eerste advies nopens het vorige ontwerp-decreet, werd bovendien geopteerd voor een formulering die aansluit bij het bepaalde in artikel 4 § 1 van het BRT-decreet van 28 december 1979.

Artikel 7

Dit artikel bepaalt dat naast de openbare omroep ook privaatrechtelijke initiatieven, niet-openbare televisieverenigingen genoemd, erkend kunnen worden en, inzonderheid via de kabel, uitzendvergunning kunnen krijgen. De erkenning van de niet-openbare televisievereniging houdt de vergunning in tot overbrengen, inzonderheid via de kabel, van de programma's.

Niettemin dienen de niet-openbare televisieverenigingen,

behalve die bedoeld onder 1°, a) van dit artikel met de *verdeler* tot een akkoord te komen om kanalen van de kabel distributie ter beschikking te krijgen.

In punt 1° van dit artikel worden de niet-openbare televisieverenigingen voorzien die een algemene programmering ter beschikking zullen stellen van de gebruiker en dit voor een landelijke, regionale of lokale gemeenschap.

Punt 1°, b van dit artikel biedt tevens de mogelijkheid lokale televisie op te zetten.

Punt 2° van dit artikel schept de mogelijkheid om niet-openbare televisieverenigingen te erkennen die zich met een speciaal programma richten tot de gebruiker. Hierbij wordt voornamelijk gedacht aan educatieve en vormingsprogramma's.

Punt 3° beoogt betaal- of abonneetelevisie mogelijk te maken.

Betaaltelevisie of abonneetelevisie is ontstaan uit een extra aanbodvariant in het kabelnetwerk. Het principe bestaat erin dat personen die op een kabelnet zijn aangesloten tegen extra betaling de beschikking krijgen over een of meer kanalen met speciaal geselecteerde programma's.

De betaling kan gebeuren op basis van een (maand- of jaar-) abonnement, maar zou ook kunnen geschieden tegen betaling per bekeken (of beluisterd) programma (kiestelevisie).

Om tegemoet te komen aan de zorg voor de handhaving van de waarborgen voor de ideologische en filosofische minderheden, werd in onderhavig ontwerp geopteerd voor het inschakelen van de Mediaraad, bijwege van een raadpleging, vooraleer tot erkenning van een niet-openbare televisievereniging door de Executieve wordt overgegaan.

De Vlaamse Mediaraad, opgericht bij decreet van 2 mei 1985, biedt door zijn samenstelling, een preventieve waarborg in de voorbereidende fase van de erkenningsprocedure van niet-openbare televisieverenigingen.

Het advies dat door de Vlaamse Executieve per erkenningsdossier zal worden opgevraagd, behoort om begrijpelijke redenen binnen een bepaald tijdsbestek te worden gegeven. Daarom zal het artikel 4 van voormeld decreet van toepassing zijn.

Artikel 8

Dit artikel bepaalt een aantal raamvoorwaarden tot erkenning van niet-openbare televisieverenigingen, op het structurele, financiële en organisatorische vlak. In uitvoering van deze bepaling zal de Vlaamse Executieve, binnen deze raamvoorwaarden, de noodzakelijke reglementaire besluiten nemen, die het opstarten van bedoelde televisieverenigingen effectief moeten mogelijk maken.

De organisatorische voorwaarden, bepaald in paragraaf 1 van dit artikel, gelden slechts de niet-openbare televisievereniging die een algemeen programma ter beschikking stelt van de gehele Vlaamse Gemeenschap. In deze vereniging wordt een meerderheidsparticipatie van de (Vlaamse) schrijvende pers verplicht gesteld. Dit kadert in de beleidsvisie dat de pluriformiteit van de schrijvende pers moet gevrijwaard worden en dat dit best kan door de participatie van de schrijvende pers in de audio-visuele sector optimaal te waarborgen.

Het is precies omwille van het in vooruitzicht gestelde globale overleg met de schrijvende pers, met het oog op het concrete opstarten van een subartikel 7, 1°, a) van dit ontwerp bedoelde televisievereniging, dat het door onderhavig decreet

aan de Vlaamse Executieve dient overgelaten te worden de nadere regelen en erkenningscriteria op te stellen. Deze regelen en criteria kunnen immers, op het ogenblik van het opmaken en de bespreking van onderhavig decreet, vooralsnog niet worden geëxploiteerd, omwille onder meer van het evolutief en technisch karakter ervan.

Artikel 9

In dit artikel worden de inhoudelijke voorwaarden bepaald. Deze zijn slechts geldig voor de niet-openbare televisieverenigingen die algemene omroepprogramma's ter beschikking stellen. Voor de betaalomroep gelden dus geen inhoudelijke voorwaarden.

Het is onder meer de bedoeling voor de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld onder artikel 7, 1°, a) en b) in de erkenningsvoorwaarden een verhouding vast te leggen tussen de informatie-, vormings- en ontspanningsprogramma's. Zo zou onder meer een minimumnorm, wat nieuws- en duidingsprogramma's betreft, kunnen worden vastgelegd. Deze nieuws- en duidingsprogramma's, zoals overigens alle informatieprogramma's dienen te worden verzorgd in een geest van strikte onpartijdigheid en volgens de regels van de journalistieke deontologie.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de regelen, houdende bepaling en omschrijving van de verhoudingen in het na te streven evenwichtige zendschema, van elkaar kunnen verschillen, al naargelang het landelijke, regionale of lokale niet-openbare televisieverenigingen betreft.

Ook hier worden een aantal waarborgen ingebouwd, ten einde, enerzijds, de bevoegdheidsverdeling tussen de Vlaamse Raad en de Vlaamse Executieve, gelet op de specificiteit van de hier te regelen materie, maximaal te eerbiedigen, en, anderzijds, er over te waken dat het non-discriminatiebeginsel op het vlak van de ideologische en filosofische strekkingen, op effectieve wijze kan worden toegepast.

Het moge volstaan te verwijzen in dat verband, naar het bepaalde en de toelichting bij artikel 11 van dit ontwerp.

Bovendien, wordt het waken over de naleving van het bepaalde in § 2 van dit artikel, toevertrouwd aan een geschillenraad, waarvan de samenstelling, bevoegdheid en werking worden bepaald in artikel 14 van onderhavig ontwerp.

Artikel 10

Deze bepaling beoogt de Vlaamse Executieve te machtigen, voorwaarden op te leggen inzake het aandeel eigen culturele produkties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen.

Door de Vlaamse Executieve de mogelijkheid te bieden aan alle niet-openbare televisieverenigingen, maar voornamelijk aan diegene die een algemeen omroepprogramma brengen en die betaalomroep verzorgen, voorwaarden op te leggen inzake het aandeel van Vlaamse produkties in de programmering, wordt een instrument geschapen waardoor de overheid zowel de eigenheid van de programmering kan waarborgen alsmede een economische stimulans geven aan de Vlaamse produktie-maatschappijen. De term „Vlaamse produkties” moet inderdaad zowel inhoudelijk als economisch begrepen worden. Het mag niet de bedoeling zijn dat slechts buitenlandse feuilletons op het scherm zullen gebracht worden. Tevens zal de verplichting opgelegd worden produkties van Vlaamse maatschappij-

en af te nemen. Het bepalen van het bedoelde aandeel zal uiteraard dienen te gebeuren in overleg met de betrokkenen en rekening houdend met de mogelijkheden zowel van de leverancier als van de afnemer.

Ook wat besluiten betreft, getroffen in uitvoering van onderhavige bepaling, wordt voorzien in de hierna geschetste procedure van raadpleging en bekrachtiging.

Artikel 11

Teneinde de, in het derde advies van de Raad van State, geopperde bezwaren tegemoet te komen wordt, in onderhavig ontwerp, een dubbele waarborg ingeschreven. Vooreerst is er, op het preventieve vlak, de verplichte raadpleging van de Vlaamse Mediaraad, over de in uitvoering van artikel 8, §§ 2 en 4, artikel 9, § 1, en artikel 10, § 1 te treffen reglementaire besluiten.

Vervolgens wordt voorgeschreven dat bedoelde besluiten dienen te worden bekrachtigd door de Vlaamse Raad. Om tegemoet te komen aan de voorstellen van de Raad van State op het vlak van de werkzaamheid van dit bekrachtigingsprocédé, moet worden begrepen dat de Vlaamse Raad het recht zal hebben de hem ter bekrachtiging voorgelegde besluiten te wijzigen.

Binnen het toepassingsgebied van die regeling, is de Executieve bevoegd een door de Vlaamse Raad bekrachtigd besluit naderhand te wijzigen of op te heffen, mits zij de wijziging of opheffing naderhand dan ook weer aan de Vlaamse Raad ter bekrachtiging voorlegt. De Vlaamse Raad kan ook te allen tijde proprio motu de door hem bekrachtigde besluiten wijzigen of opheffen.

Hoewel vanaf de inwerkingtreding van bedoelde besluiten, de onverkorte toepassing ervan de opstarting van niet-openbare televisie-verenigingen zal mogelijk hebben gemaakt, blijft de uiteindelijke beslissingsbevoegdheid voorbehouden aan de Vlaamse Raad, conform artikel 59bis § 2 van de Grondwet.

Ten slotte, wordt een aanpassingsregeling getroffen voor verenigingen, erkend op grond van een reglementair besluit, dat gewijzigd wordt door de Vlaamse Raad.

Artikel 12

Deze bepaling regelt de schorsing of intrekking van de erkenning als niet-openbare televisievereniging, uitgaande van de Vlaamse Executieve, doch mits raadpleging van de Vlaamse Mediaraad.

Benevens en onverminderd de specifieke **klachtenprocedure** voorzien in artikel 14 van dit ontwerp, wordt de Vlaamse Executieve in de mogelijkheid gesteld, om in geval van overtreding van de bepalingen van dit decreet, met inbegrip van de bepalingen vervat in artikel 13 van dit ontwerp, of in geval van het niet benutten door de betrokken televisievereniging van verkregen mogelijkheden, de toegekende erkenning hetzij op te schorten, hetzij in te trekken. Deze beslissing is onderworpen aan de formele motiveringsplicht.

Artikel 13

Deze bepaling somt de programma's op die, conform het gemeene recht overigens, verboden zijn aangeboden te worden.

De sanctionering van deze bepaling ressorteert onder de bevoegdheid van de rechterlijke macht.

Het is derhalve niet aangewezen dat de decreetgever – bij wege van zijn impliciete bevoegdheden – met betrekking tot inbreuken op de in dit artikel opgenomen verbodsbepalingen, specifieke sancties zou bepalen.

Artikel 14

Algemeen

Luidens deze bepalingen wordt door de decreetgever zelf een zogenaamde Geschillenraad voor niet-openbare televisieuitzendingen ingesteld.

Door zijn quasi jurisdictionele bevoegdheid op het vlak van gerezen individuele betwistingen, zal deze Geschillenraad waken over de naleving van :

- het discriminatieverbod in de programma's van niet-openbare televisieverenigingen ;
- de geest van strikte onpartijdigheid in de informatieve programma's
- de regels van de journalistieke plichtenleer.

Aldus werd afgestapt van de optie die in het vorig ontwerp-decreet was genomen. Het artikel 9, § 2 van dit ontwerp-decreet liet de zorg over aan de Vlaamse Executieve de samenstelling, de werking en de bevoegdheid te bepalen van een Raad die haar zou adviseren.

Niet alleen merkte de Raad van State in zijn eerste en tweede advies op dat dergelijke bepaling in te algemene bewoordingen was gesteld om werkzaam te zijn, doch, veel fundamenteeler nog, in zijn derde advies beklemtoonde de Raad van State tevens dat de ter zake aan de Vlaamse Executieve verleende bevoegdheden te ruim waren gesteld, wat niet in overeenstemming kon worden gebracht met de bevoegdheidsverdeling neergelegd in artikel 59bis, § 2 van de Grondwet.

Door in onderhavig ontwerp, de samenstelling, de werking en bevoegdheid van de geschillenraad nauwkeurig te regelen, wordt tegemoetgekomen aan de grondwettelijke regel dat alleen de Vlaamse Raad zelf, en niet de Executieve, de „essentiële” normen ter zake vermag vast te stellen.

Bovendien werd door de Raad van State in zijn derde advies, nog opgemerkt wat volgt :

„Overigens wordt daardoor tevens afbreuk gedaan aan de bepalingen ter voorkoming van elke discriminatie om ideologische en filosofische redenen, vervat in de artikelen 4,5 en 6 van de wet van 3 juli 1981 tot indeling van de leden van de wetgevende kamers in taalgroepen en houdende diverse bepalingen betreffende de cultuurraden voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap en voor de Franse Cultuurgemeenschap.

Met toepassing van voormelde bepalingen, die een uitvoering zijn van artikel 59bis, § 7, van de Grondwet, wordt mits de desbetreffende voorwaarden zijn nageleefd in de Gemeenschapsraad het onderzoek geschorst van de bepalingen van een ontwerp of voorstel van decreet die, blijkens een met redenen omklede motie ondertekend door tenminste een vierde van de leden, een discriminatie om ideologische en filosofische redenen zouden inhouden.

Door het regelen van substantiële delen van de materie over te dragen aan de Vlaamse Executieve, zou de Vlaamse Raad voormelde wetsbepalingen omzeilen.”

Voorliggend ontwerp wil tegemoetkomen aan dit fundamenteel bezwaar door in het decreet zelf een „onafhankelijk orgaan voor de geschillenberechtiging op te zetten. De essentiële regelen met betrekking tot dit orgaan zijn de volgende :

1) de negen leden van de geschillenraad worden door de Vlaamse Raad aangewezen ; ter zake zal het artikel 14 van het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad in verband met de evenredige vertegenwoordiging, toepassing vinden ;

2) de financiering alsmede de materiële ondersteuning, geschieden vanuit de Vlaamse Raad zelf ;

3) de geschillenraad stelt zelf zijn procedurereglement op, zonder enige tussenkomst van de Vlaamse Executieve ;

4) de uitspraken van de geschillenraad, bedoeld sub §3, 1°, 2° en 5° van dit artikel, zijn bindend voor de in het geschil betrokken partijen, alsmede ten aanzien van de Vlaamse Executieve.

Door in onderhavig ontwerp, uitsluitel te geven over de concrete samenstelling van de geschillenraad, alsmede over de aard van zijn bevoegdheid, zijnde een beslissingsbevoegdheid en geen adviesbevoegdheid, wordt meteen tegemoetgekomen aan de talrijke vragen, gesteld in de bevoegde Commissie van de Vlaamse Raad, met betrekking tot het vorig ontwerp.

Artikel 14, § 1

Door deze bepaling wordt de geschillenraad voor niet-openbare televisieverenigingen opgericht. Tevens wordt zeer precies de bevoegdheid van deze geschillenraad bepaald, met name oordelen over betwistingen die rijzen naar aanleiding van de toepassing van het bepaalde in artikel 9, § 3 van onderhavig ontwerp.

Artikel 14, § 2

Met deze bepaling wordt de rechtsbedeling in verband met geschillen omtrent de toepassing van dit ontwerp, breed opengetrokken. Het is de geschillenraad zelf die in de toekomst via een eigen rechtspraak de begrippen benadeling of belang zal nader inhoud geven. Tevens wordt in deze paragraaf bepaald dat het verzoekschrift, de inleiding van het geding, wordt overgemaakt aan de voorzitter van de Vlaamse Raad. Het is immers nuttig dat de Vlaamse Raad zelf permanent op de hoogte blijft van het *contentieux* dat zich afspeelt of voordoet naar aanleiding van de toepassing van het kabeldecreet.

Artikel 14, § 3

Deze paragraaf beoogt een snelle afhandeling van elke betwisting. Tevens wordt er zorg voor gedragen dat het instrument waarover de geschillenraad beschikt van vrij grote slagkracht is. Zo is het dat de uitspraken van de geschillenraad in sommige gevallen bindend zijn. In principe worden vier instrumenten voorzien voor deze raad : een vermaning geven, de verplichting opleggen de uitspraak op het scherm te brengen in de vorm en op het tijdstip door hem bepaald, de schorsing van de erkenning opleggen of voorstellen, en ten slotte, de intrekking van de erkenning voorstellen.

De termijn bedoeld in § 3, eerste en vierde lid, is een termijn van orde. Daarentegen is de termijn bedoeld in het 3° en 4° van het derde lid, een vervaltermijn.

Artikel 14, § 4

Deze paragraaf bepaalt de samenstelling van de **geschillenraad**. Er werd gestreefd naar een zo breed mogelijke waaier van leden die omwille van hun ervaring hetzij als magistraat, hetzij als hoogleraar, hetzij als journalist, bij machte zijn om over deze betwistingen van een specifieke aard een rechtspraak op te bouwen. Het derde lid van deze paragraaf omschrijft de voor de onafhankelijkheid van de geschillenraad noodzakelijke onverenigbaarheden.

Artikel 14, § 5

Deze paragraaf verleent aan die geschillenraad zelf de bevoegdheid om haar procedurereglement uit te werken. Tevens wordt hier bepaald dat de financiële en materiële ondersteuning van de geschillenraad door de Vlaamse Raad zelf zal verzorgd worden. Dit laatste versterkt de onafhankelijkheid van een geschillenraad ten aanzien van de uitvoerende macht op gemeenschapsvlak.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

De Gemeenschapsminister van Cultuur,

P. DEWAELE

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE *

De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 2 mei 1986 door de Gemeenschapsminister van Cultuur verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet „betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en de teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen”, heeft op 11 juni 1986 het volgend advies gegeven :

Strekking van het ontwerp

Het voor advies voorgelegde ontwerp van decreet neemt een ontwerp over dat tijdens de vorige legislatuur bij de Vlaamse Raad werd ingediend en waarover de Raad van State respectievelijk op 18 oktober 1984, op 24 april 1985 en op 23 juli 1985 de adviezen L.16.392, L.16.694 en L.16.872 heeft uitgebracht (Stuk Vlaamse Raad, 303 (1984-1985) – Nrs. 1,4 en 10), telkens binnen een termijn van drie dagen.

De thans voorgelegde tekst stemt grotendeels overeen met de tekst die, tijdens de vorige legislatuur, werd aangenomen door de Commissie voor Mediabeleid van de Vlaamse Raad (Stuk Vlaamse Raad, 303 (1984-1985) – Nr. 8), tekst waarover de Raad van State het reeds vermelde advies L.16.872 heeft uitgebracht.

In vergelijking met die vorige tekst kunnen evenwel drie belangrijke verschillen worden aangewezen.

Om tegemoet te komen aan de kritiek van de Raad van State betreffende de te ruime delegatie van bevoegdheden aan de Vlaamse Executieve, wordt nu bepaald dat de diverse uitvoeringsbesluiten inzake de voorwaarden van erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen (artikel 8, § 2), de procedure voor het verlenen, het opschorten en het intrekken van de erkenning (artikel 8, § 3), het vaststellen van de criteria voor het bepalen van de geldigheidsduur van de erkenning (artikel 8, § 4), het vaststellen van de in de zendschema's in acht te nemen verhoudingen tussen de informatie-, vormings- en ontspanningsprogramma's (artikel 9, § 1), en het opleggen van voorwaarden inzake het aandeel van eigen culturele producties (artikel 10, § 1), slechts zullen kunnen worden genomen op gemotiveerd advies van de bij het decreet van 2 mei 1985 opgerichte Vlaamse Mediaraad (artikelen 8, § 5 ; 9, § 2 en 10, § 2) ; bovendien zullen de bedoelde uitvoeringsbesluiten, binnen tien dagen na hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, aan de Vlaamse Raad ter bekrachtiging moeten worden voorgelegd (artikelen 8, § 5 ; 9, § 2 ; en 10, § 2).

Om de naleving in de hand te werken van de door artikel 9, § 3, van het ontwerp aan de niet-openbare televisieverenigingen opgelegde verplichtingen (verbod van discriminatie in de programma's, verzorging van de informatieve programma's in een geest van strikte onpartijdigheid en volgens de regels van de journalistieke plichtenleer met waarborgen voor redactionele onafhankelijkheid), wordt een Geschillenraad opgericht (artikel 13) die bevoegd zal zijn om, als quasi-jurisdictioneel orgaan, uitspraak te doen over individuele betwistingen die naar aanleiding van de toepassing van het genoemd artikel 9, § 3, kunnen rijzen. Die Geschillenraad zal sommige sancties

* L.17.275/8

zelf kunnen opleggen (vermaning, verplichting om zijn uitspraak op het scherm te brengen in de vorm en op het tijdstip door hem bepaald, schorsing van de erkenning van regionale en lokale niet-openbare televisieverenigingen) en andere sancties aan de Vlaamse Executieve kunnen voorstellen (schorsing of intrekking van de erkenning van de niet-openbare televisievereniging die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt, intrekking van de erkenning van regionale en lokale niet-openbare televisieverenigingen). De Geschillenraad zal volledig onafhankelijk zijn van de Vlaamse Executieve : zijn leden zullen worden benoemd door de Vlaamse Raad, zijn werkingskosten zullen ten laste komen van de dotatie van de Vlaamse Raad en voor administratieve taken zal hij een beroep kunnen doen op de griffie van de Vlaamse Raad. De deskundigheid en de onafhankelijkheid van de leden waaruit de Geschillenraad zal zijn samengesteld, zal verder ook nog als volgt worden gewaarborgd : de leden zullen worden gekozen onder de personen die ofwel ten minste tien jaar een ambt van magistraat of een wetenschappelijk of onderwijsambt in de rechtswetenschappen of in de pers- en communicatiewetenschappen aan een Vlaamse Universiteit hebben bekleed, ofwel ten minste dertig jaar het beroep van journalist in de schrijvende pers hebben uitgeoefend ; bovendien zal het lidmaatschap van de Geschillenraad onverenigbaar zijn met een bij verkiezing te begeven politiek mandaat, met een functie of bestuursmandaat in de niet-openbare televisieverenigingen en met een bestuursmandaat in een pers-, advertentie- of reclamebedrijf.

Een laatste belangrijk verschil tussen het huidige ontwerp en de tekst waarover het advies L. 16.872 werd gegeven, betreft de financiële regeling. Terwijl de laatstgenoemde tekst voorzag in de mogelijkheid om de niet-openbare televisieverenigingen en de verdelers aan de betaling van rechten te onderwerpen, voert het huidige ontwerp een „retributie” in waarvan het de grondslag en het bedrag bepaalt, doch het legt die „retributie” enkel op aan de verdelers van programma's.

Algemene opmerkingen

1. Zoals de Raad van State er reeds herhaaldelijk heeft op gewezen, betreft het ontwerp twee onderscheiden aangelegenheden (namelijk de radio- en televisiedistributie, enerzijds, en de niet-openbare televisieverenigingen, anderzijds) die beter in afzonderlijke decreten zouden worden geregeld.

Tevens moet de opmerking worden herhaald, dat het geraden is dat – uiteraard binnen de grenzen van de bevoegdheden die ter zake de Vlaamse Gemeenschap toekomen – een volledig statuut van de kabeldistributie in het desbetreffend decreet zou worden uitgewerkt.

II. Het op een ruime schaal verplicht stellen van het inwinnen van het advies van de bij het decreet van 2 mei 1985 opgerichte Vlaamse Mediaraad, zowel inzake ontwerpen van verordenende besluiten (artikelen 8, §§ 2, 3 en 4 ; 9, § 2 ; 10, § 2) als inzake te treffen particuliere beslissingen (artikelen 3, § 3 ; 7 ; 11), kan als een ernstige verbetering van het ontwerp worden aangemerkt.

III. De verplichting om een aantal uitvoeringsbesluiten die de Vlaamse Executieve zal treffen aan de Vlaamse Raad ter bekrachtiging voor te leggen (artikelen 8, § 5 ; 9, § 2 ; 10, § 2), is – zoals reeds gezegd – een poging om de kritiek te ontzenuwen dat een te grote bevoegdheid aan de Vlaamse Executieve wordt gedelegeerd.

De voorgestelde oplossing – ook al betreft zij de Vlaamse Raad bij de uitoefening van die bevoegdheden – blijft op het principiële bezwaar stuiten, dat ze de bevoegdheidsverdeling tussen de organen van de Vlaamse Gemeenschap miskent. De normatieve bevoegdheid berust immers in de eerste plaats bij de Vlaamse Raad („De Gemeenschapsraden regelen”, luidt het in artikel 59bis, §§ 2,2bis en 3, van de Grondwet), terwijl de Vlaamse Executieve enkel bevoegd is om de verordeningen te maken en de besluiten te nemen die voor de uitvoering van de decreten nodig zijn (artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen).

Die bevoegdheidsverdeling sluit weliswaar niet uit dat de Vlaamse Raad het uitwerken van bepaalde regelen aan de Executieve kan opdragen, doch alleen op voorwaarde dat het gaat, ofwel om aangelegenheden waarvan de essentiële voorschriften bij decreet zijn vastgesteld of waarvoor kan worden aangeknoopt bij algemeen aanvaarde beginselen, ofwel om aangelegenheden van ondergeschikt belang.

Een voorschrift dat zou kunnen worden geacht aan die voorwaarde te voldoen is artikel 8, § 3, van het ontwerp, luidens welke bepaling de Vlaamse Executieve belast is de procedure te bepalen voor het verlenen, het opschorten en het intrekken van de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen. In zo'n geval vervalt trouwens meteen ook de reden waarom naar de ongewone procedure van de bekrachtiging van een besluit bij decreet werd gegrepen.

De artikelen 8, §§ 2 en 4, 9, § 1, en 10, § 1, dragen echter aan de Executieve in zo algemene bewoordingen de regeling van zo belangrijke aangelegenheden op, dat ze als onaanvaardbare delegaties moeten worden aangemerkt.

De gemachtigde van de Executieve heeft ter verantwoording van de voorgestelde regeling aangevoerd, dat het, enerzijds, de bedoeling is ter zake zo weinig mogelijk regelend op te treden, maar dat, anderzijds, wegens de snelle technische evolutie inzake audio-visuele middelen (betaaltelevisie, tweerichtingstelevisie, enzovoort) de overheid, zowel om economisch-financiële als om culturele redenen, snel zal moeten kunnen ingrijpen om te kunnen optornen tegen een te grote concurrentie die vooral vanuit de Verenigde Staten en Japan te verwachten valt.

Het zal de Vlaamse Executieve toekomen die redenen nader toe te lichten en de Vlaamse Raad te oordelen of en in hoever die redenen aanvaardbaar kunnen worden geacht.

Juridisch is het voorgestelde procédé in ieder geval enkel aanvaardbaar, in zoverre aannemelijk kan worden gemaakt dat voor een bepaalde aangelegenheid het tijdverlies dat normaliter gepaard gaat met het nemen van een maatregel bij decreet, in plaats van bij besluit van de Executieve, van zulke aard is dat de maatregel erdoor zijn nuttig effect dreigt te verliezen.

Indien men zou oordelen voor bepaalde aangelegenheden delegatie te moeten invoeren, dan zal men er tevens dienen voor te waken aan de normale bevoegdheid van de Vlaamse Raad slechts afbreuk te doen voor zover zulks onontbeerlijk is voor het bereiken van het doel dat die van de gewone bevoegdheidsuitoefening afwijkende regeling rechtvaardigt (namelijk vermijden dat het treffen van nodige maatregelen niet tijdig zou kunnen gebeuren), zonder daarbij evenwel de eisen van de rechtszekerheid uit het oog te verliezen.

Wat inzonderheid het procédé van bekrachtiging van de besluiten van de Executieve betreft, dient er te worden op gewezen dat het ontwerp er zich toe beperkt te stellen dat „zij (de besluiten) binnen tien dagen na hun bekendmaking in het Bel-

gisch Staatsblad door de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging (worden) voorgelegd aan de Vlaamse Raad”, maar geen regelingen bevat omtrent de gevolgen van die bekrachtiging of het uitblijven ervan.

In dat verband dient het volgende te worden opgemerkt.

Uit de ratio die aan de regeling ten grondslag ligt, volgt dat de te bekrachtigen besluiten van de Executieve, in afwachting van de beslissing van de Vlaamse Raad, noodzakelijkerwijze uitwerking moeten hebben.

Er zal echter wel moeten worden voor gezorgd, dat er omtrent de bekrachtiging niet al te lang onzekerheid zal bestaan, doel dat zou kunnen worden bereikt door het bepalen van een termijn na verloop waarvan, bij ontstentenis van een formele beslissing van de Vlaamse Raad, de bekrachtiging zou kunnen worden geacht te zijn geweigerd.

De aan de bekrachtiging ten grondslag liggende idee impliceert, dat de Vlaamse Raad het recht zal hebben de hem ter bekrachtiging voorgelegde besluiten te wijzigen.

Uit de aard van de rechtsfiguur die de bekrachtiging is (namelijk de bevestiging door een overheid van een normaal tot haar eigen bevoegdheid behorende rechtsbehandeling welke een ander orgaan in haar plaats heeft verricht) volgt ook, dat de weigering om een besluit te bekrachtigen in beginsel aan dat besluit elke rechtsgeldigheid met terugwerkende kracht zal ontnemen, wat het lot op de helling zou zetten van de televisieverenigingen die op grond van dat besluit werden erkend of enkel hun erkenning kunnen behouden mits de voorwaarden van dat besluit na te leven. Er zal moeten worden overwogen of er voor die gevallen geen regeling moet worden getroffen die in bepaalde omstandigheden de betrokken verenigingen, bijvoorbeeld, de mogelijkheid zou bieden zich binnen een bepaalde termijn aan te passen aan de nieuwe voorwaarden die zullen worden opgelegd, zonder opschorting van hun erkenning.

De ratio van het hier besproken bekrachtigingsprocédé wil ook dat, binnen het toepassingsgebied van die regeling, de Executieve bevoegd zou zijn een door de Vlaamse Raad bekrachtigd besluit naderhand te wijzigen of op te heffen, mits zij de wijziging of opheffing naderhand dan ook weer aan de Vlaamse Raad ter bekrachtiging voorlegt. Het hoeft geen betoog dat de Vlaamse Raad ook te allen tijde *proprio motu* de door hem bekrachtigde besluiten zal kunnen wijzigen of opheffen.

Ten slotte moet nog worden aangestipt dat zolang een te bekrachtigen besluit niet daadwerkelijk **bekrachtigd** werd, de wettigheid ervan voor de rechter zal kunnen worden betwist. Logischerwijze moet men echter aannemen dat eens dat een besluit door de Vlaamse Raad is bekrachtigd, het kracht van decreet zal hebben, met het gevolg dat, vanaf dat ogenblik, enerzijds, het ontsnapt aan de wettigheidscontrole van de rechter ten aanzien van administratieve beslissingen en, anderzijds, het een norm wordt waarvan de verenigbaarheid met de in 1980 doorgevoerde verdeling van de wetgevende bevoegdheden door het Arbitragehof zal kunnen worden nagegaan met toepassing van de wet van 28 juni 1983.

IV. Het scheppen van de mogelijkheid voor private personen om zich, naast de tot nu toe over een monopolie beschikende openbare televisiedienst, ook met televisieprogramma's tot het publiek te richten, ligt in de lijn van de diverse in de memorie van toelichting vermelde internationale verdragen die eenieder de vrijheid verlenen om, zonder inmenging,

een mening te koesteren en inlichtingen of denkbeelden te ontvangen en door te geven, en de steeds ruimer wordende interpretatie die aan die voorschriften wordt gegeven naarmate de techniek meer middelen ter beschikking stelt om die vrijheden een concrete inhoud te geven.

Het spreekt echter vanzelf dat de mate waarin de vrije meningsuiting kan worden gegarandeerd, functie is van het medium dat wordt gebruikt, en dat radio- en televisieuitzendingen wegens de technische beperkingen waaraan zij zijn onderworpen en de aanwending van financiële middelen die zij vergen, uiteraard beperkingen meebrengen van de mogelijkheden van vrije meningsuiting.

In de ontworpen regeling worden die beperkingen gecompenseerd door het verbod van discriminatie en het opleggen van een strikte onpartijdigheid (artikel 9, § 3), waardoor toch een zekere mogelijkheid wordt gegarandeerd dat alle meningen en strekkingen aan bod kunnen komen.

De vraag rijst evenwel of het monopolie dat wordt gecreëerd voor een niet-openbare televisievereniging die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap zou richten, verenigbaar is met artikel 10 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

Daartoe dienen twee aspecten onderzocht te worden : in de eerste plaats moet nagegaan worden of het instellen van een monopolie een „inmenging” is in de bij artikel 10, lid 1, gewaarborgde vrijheid ; zo dit inderdaad het geval is, moet nagegaan worden of die inmenging kan verantwoord worden op grond van artikel 10, lid 2.

Artikel 10, lid 1, bepaalt dat de vrijheid van meningsuiting onder meer de vrijheid omvat „om inlichtingen of denkbeelden . . . door te geven, zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen”. Dit recht is evenwel niet onbeperkt : het belet immers niet dat staten onder meer televisieondernemingen „kunnen onderwerpen aan een systeem van vergunningen”.

De vraag is of de toelaatbaarheid van een systeem van vergunningen aan de staten het recht geeft om aan kandidaat-zendverenigingen zonder meer de vrijheid te ontfemen om „inlichtingen of denkbeelden door te geven”. Is een systeem van een monopolie (of oligopolie) met betrekking tot het gebruik van de ether met andere woorden een toelaatbare vorm van een „systeem van vergunningen” ?

Op dit punt kan enige lering gevonden worden in de rechtspraak van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens.

Aanvankelijk was de Commissie van oordeel dat artikel 10, lid 1, met betrekking tot het „systeem van vergunningen” geen enkele beperking aan de bevoegdheid van de staten stelde. De staten zouden aldus kunnen bepalen dat enkel overheidslichamen televisieuitzendingen mogen verzorgen, en/of dat ter zake een monopolie in het leven geroepen wordt.

Dergelijke bepalingen zouden enkel de grenzen van de vrijheid van meningsuiting afbakenen, maar zouden niet als een „inmenging” in die vrijheid kunnen beschouwd worden (Rdpl. ECRM, besl. ontv., 7 februari 1968, X/Zweden, 3071/67, Rec., vol. 26, (71), 75 ; ECRM, besl. ontv., 20 maart 1972, X/Vereinigd Koninkrijk, 4750/71, Rec., vol. 40, (29), 30).

In een belangrijke beslissing van 1976 nam de Commissie evenwel afstand van die opvatting. Met verwijzing naar haar eerdere rechtspraak overwoog zij inderdaad : „Nonobstant ce precedent, la Commission ne serait pas disposée aujourd’hui à

maintenir purement et simplement ce point de vue sans un nouvel examen" (ECRM, besl. ontv., 12 maart 1976, Sacchi/Italië, 6452/74, D.R., vol. 5, (43), p. 46, § 4). De kwestie werd evenwel opengelaten, omdat de Commissie van oordeel was dat de klacht in elk geval onontvankelijk was, wegens niet-uitputting van de interne rechtsmiddelen.

Toen in 1982 een nieuwe klacht tegen een overheidsmonopolie werd ingediend, stelde de Commissie zich opnieuw behoedzaam op, en kon zij elke beoordeling ten gronde ontwijken (ECRM, besl. ontv., 1 maart 1982, Vereniging X/Zweden, 9297181, D.R., vol. 28, (204), p. 209, § 1).

Sindsdien is de Commissie niet meer in de gelegenheid geweest om haar standpunt te bepalen.

De twijfels van de Commissie, waarvoor geen uitleg verschaft werd, doen vermoeden dat de Commissie er niet meer zo zeker van is dat de toelaatbaarheid van een „systeem van vergunningen" aan de staten een zo ruime macht geeft als aanvankelijk werd aangenomen (1).

Voortredenerend in de door de Commissie aangewezen zin, zou men dan kunnen concluderen dat artikel 10, lid 1, in fine, de staten wel een „regelende" bevoegdheid geeft, in het belang van een vlot gebruik van de ether, maar dan enkel voor zover daardoor de uitoefening van de bij artikel 10, lid 1, gewaarborgde rechten en vrij heden niet onmogelijk gemaakt wordt. (Zie, in analoge zin, met betrekking tot de regeling van het recht van gemeenteraadsleden op inzage in gemeentelijke stukken, R.v.St., 16 oktober 1984, De Nil, nr. 24.743, overweging 3.3).

Daaruit volgt dan dat het instellen van een monopolie (en zelfs van een beperkt oligopolie) voor het verzorgen van televisieprogramma's wel degelijk een „inmenging" vormt in de vrijheid van kandidaat-zendverenigingen „om inlichtingen of denkbeelden . . . door te geven zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen".

Er dient derhalve onderzocht te worden of die inmenging kan verantwoord worden op grond van de bepalingen van artikel 10, lid 2, van het Europees Verdrag.

Opdat de litigieuze inmenging verenigbaar zou zijn met het Europees Verdrag, dient aangetoond te worden dat zij „bij de wet (is) voorzien", en dat zij „in een democratische samenleving nodig (is)" om één of meer van de in artikel 10, lid 2, opgesomde doeleinden te bereiken.

Aan de voorwaarde dat de inmenging „bij wet" moet „voorzien" zijn, is ten deze voldaan, nu zij bij decreet zal mogelijk gemaakt worden.

De vraag of de monopolisering van de televisieuitzendingen ten deze één van de (limitatief) opgesomde doeleinden nastreeft, is niet onmiddellijk bevestigend te beantwoorden.

Het komt de Executieve toe om ter zake een passende verantwoording te verstrekken. Vooralsnog lijkt die niet te zijn gegeven. (De memorie van toelichting bevat ter zake in elk geval niet de minste verantwoording).

Ten slotte dient, wat de „noodzaak" van de inmenging betreft, aangetoond te worden dat de motieven die ter verant-

(1) Zie in dit verband : M.M. Bullinger, „Liberté d'expression et d'information : élément essentiel de la démocratie", verslag voorgedragen op het zesde internationaal colloquium over het Europees Verdrag op de Rechten van de Mens, gehouden te Sevilla op 13-16 november 1985, publicatie van de Raad van Europa, H/Coll(85) 1, blz. 22-39.

woording zullen aangevoerd worden, redelijk en objectief zijn, en dat er een evenredigheid bestaat tussen de inmenging (ten deze de monopolisering) en de aantasting van de door het Verdrag gewaarborgde vrijheid. (Zie, in verband met een systeem van vergunningen voor radio-uitzendingen, ECRM, besl. ontv., 13 mei 1982, X en Y/België, 8962/80, D.R., vol. 28, (112), p. 119, § 10).

Aangezien geen motieven ter verantwoording werden gegeven, kan ook niet nagegaan worden of aan de noodzakelijkheidsvoorwaarde is voldaan.

V. De Geschillenraad die bij artikel 13 wordt opgericht, zal door zijn onafhankelijkheid tegenover de Executieve, door de deskundigheid van zijn leden, door de bevoegdheid die hem wordt verleend en door de grotere mogelijkheid die hij zal hebben dan een rechter om opportunitétsaspecten in zijn besluitvorming te betrekken wegens het feit dat hij slechts als een „quasi-jurisdictioneel orgaan” wordt opgevat (memorie van toelichting, blz. 17), sterk kunnen bijdragen tot het geven van een reële en de vrije meningsuiting bevorderende inhoud aan het verbod van discriminatie, de strikte onpartijdigheid en de naleving van de regels van de journalistieke plichtenleer, die artikel 9, § 3, aan alle niet-openbare televisieverenigingen bedoeld in artikel 7, 1°, oplegt.

Het is blijkens de memorie van toelichting (blz. 17) niet de bedoeling van de Executieve — en het zou trouwens constitutioneelrechtelijk ook niet te verantwoorden zijn — dat de beslissingen van de Geschillenraad ook maar in iets afbreuk zoudendoenaandebevoegdhedenvandehovenenrechtbanken van de Raad van State.

Gelet op de waarborgen van onafhankelijkheid en deskundigheid die de Geschillenraad zal bieden, kan men zich daarentegen afvragen waarom hem inzake de schorsing en de intrekking van de erkenning van de niet-openbare televisievereniging bedoeld in artikel 7, 1°, a, alsmede inzake de intrekking van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld in artikel 7, 1°, b, niet ook een beslissingsrecht wordt toegekend, doch enkel het recht om ter zake aan de Executieve voorstellen te doen.

VI. De Raad van State moet er de aandacht op vestigen dat het ontwerp, zoals het nu geredigeerd is, geen enkele mogelijkheid biedt om de naleving af te dwingen van de diverse verplichtingen en het verbod die aan de exploitanten van radiodistributie- en teledistributienetten worden opgelegd (artikel 3, §§ 1, 3 en 5, en artikel 4).

De exploitant van een dergelijk net heeft wel een vergunning nodig (zie : artikel 13 van de wet van 26 januari 1960 en artikel 2 van het ontwerp van wet betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie (St. Kamer, 1222 (1984-1985) — Nr. 19), doch het betreft hier een vergunning die wordt afgegeven door de nationale overheid op grond van regelingen waarvoor de nationale overheid bevoegd is. Het spreekt vanzelf dat de opschorting of de intrekking van die vergunning niet kan worden gehanteerd om de naleving te verzekeren van voorschriften van de Vlaamse Gemeenschap.

Er zal derhalve moeten worden overwogen of het niet wenselijk is, naast de nationale vergunning, ook een door de Gemeenschap te verlenen vergunning in te voeren.

Een andere oplossing, die de zoëven genoemde niet uitsluit en bovendien veel gemakkelijker hanteerbaar is, kan erin be-

staan op de overtreding van de bedoelde gebods- en verbodsbepalingen strafsancties te stellen.

Wat betreft het sanctioneren van de verplichtingen die het ontwerp oplegt aan de niet-openbare televisieverenigingen, is de toestand verschillend, vermits die verenigingen een door de Vlaamse Executieve te verlenen — en dus ook door de Vlaamse Executieve opschortbare — erkenning nodig hebben.

Maar ook hier zou een aanvulling van die sanctie met strafbepalingen op haar plaats zijn. Zoals in het advies L.16.392, onder punt 6, werd aangestipt, dienen bepalingen op wier overtreding straf wordt gesteld echter met nauwkeurigheid te worden aangegeven.

Een bijzondere plaats neemt in dit verband echter artikel 12 van het ontwerp in, vermits het hier grotendeels de overname betreft van een nationale strafbepaling. Om een nutteloze samenloop van misdrijven en de daaruit voortvloeiende verwikkelingen te vermijden, ware het beter die bepaling te schrappen.

VII. Artikel 14 van het ontwerp legt aan de exploitanten van radiodistributie- en teledistributienetten de betaling op van een „retributie” : 1° voor het doorgeven van programma's van een betaalomroep, ten belope van één percent van het tijdens het vorige kalenderjaar door de afnemers aan de betaalomroep verschuldigde bijkomende betaling ; 2° voor het doorgeven van programma's die de betrokken verdeler niet verplicht is door te geven, ten belope van tien percent van de financiële verplichting die de verdeler oplegt aan de omroep welke die programma's aanbiedt.

Daar de financiële last die men met artikel 14 aan de verdelers wil opleggen aan geen enkele prestatie vanwege de Vlaamse Gemeenschap beantwoordt, kunnen die verplichtingen niet als „retributies” worden gekwalificeerd, en zijn ze derhalve als „belastingen” te beschouwen.

Een gevolg daarvan is, dat de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap om de ontworpen fiscale verplichtingen op te leggen, moet worden getoetst aan de beperkingen die de artikelen 12 en 13 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen ter zake aan de bevoegdheid van de Gemeenschappen en de Gewesten stellen.

Uit die wetsbepalingen moet worden afgeleid dat de Gemeenschappen en de Gewesten enkel gerechtigd zijn belastingen te heffen, hetzij onder de vorm van opcentiemen op een van de Rijksbelastingen vermeld in artikel 10 van de wet van 9 augustus 1980, hetzij op een object dat door geen enkele Rijksbelasting wordt getroffen.

Geen van de beide belastingen die men met artikel 14 wil invoeren kan echter in een van die categorieën worden ondergebracht. Ze zijn duidelijk niet geconcipieerd als opcentiemen op een Rijksbelasting : om aan die eis te voldoen zou het ontwerp er zich immers moeten toe beperken de bedoelde Rijksbelasting te vermelden en het aantal erop gevestigde opcentiemen vast te stellen, en niet op eigen gezag kunnen bepalen wie belastingplichtig is en wat het voorwerp van de belasting is. Men kan evenmin stellen dat de ontworpen belastingen slaan op een object waarop geen Rijksbelasting wordt geheven, want zij hebben inkomsten tot voorwerp die voortkomen uit de beroepswerkzaamheid van verdelers en die derhalve een onderdeel vormen van de inkomsten die onder de toepassing vallen, hetzij van de personenbelasting, hetzij van de vennootschapsbelasting (artikelen 20 en 96 van het Wetboek der Inkomstenbelastingen).

Bijzondere opmerkingen

Artikel 3

1) Ter wille van de overeenstemming met de in artikel 2 van het ontwerp opgenomen definities, schrijve men in paragraaf 1, 1°, „de openbare radio-omroepdiensten” in plaats van „de openbare omroepdiensten”.

2) Volgens de gemachtigde van de Executieve, is het wel degelijk de bedoeling dat, met het oog op de toepassing van paragraaf 1, 3°, de Vlaamse Executieve door een formele handeling zou vaststellen dat aan de in die bepaling gestelde voorwaarde inzake het doorgeven van klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap in de Franse en de Duitstalige Gemeenschappen is voldaan.

3) Ten einde paragraaf 2 inhoudelijk beter te doen aansluiten bij paragraaf 1, stelle men de inleidende zin ervan als volgt :

„§ 2. Onverminderd het bepaalde in § 1, mag de verdeler de volgende programma's op zijn radiodistributie- of teledistributienet doorgeven :“.

4) In verband met de voorwaarden waarvan sprake in paragraaf 2, 4°, heeft de gemachtigde van de Executieve bevestigd dat die alleen op een algemeen geldende wijze zullen kunnen worden opgelegd.

5) De bepaling van paragraaf 2, 5°, geeft volgens de gemachtigde van de Executieve onnauwkeurig de bedoeling van de stellers van het ontwerp weer, in deze zin dat er niet uit blijkt dat alleen klankprogramma's van radio-omroepdiensten worden bedoeld. De tekst zou op dat punt moeten worden verduidelijkt. Men dient er zich ook van bewust te zijn dat de term „radio-omroepdienst” gedefinieerd wordt in artikel 2 van het ontwerp, definitie die op haar beurt ontleend werd aan artikel 1 van het bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers aanhangige ontwerp van wet betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de handelspubliciteit op radio en televisie, zodat het wenselijk is die term in paragraaf 2, 5°, enkel te gebruiken indien werkelijk hetzelfde begrip wordt bedoeld.

6) De bij paragraaf 3 aan de Vlaamse Executieve gegeven macht om de verdelers te verplichten bepaalde programma's van niet-openbare televisieverenigingen door te geven is zeer ruim. Buiten de beperking dat die programma's via één enkel kanaal moeten worden doorgegeven, en dus nooit het simultaan doorgeven van twee of meer programma's kan worden opgelegd, is de enige voorwaarde dat de Executieve „meent dat programma's . . . van belang zijn”. Een dergelijk voorschrift is vrijwel inhoudloos en dient derhalve, hetzij te worden gepreciseerd, hetzij te worden geschrapt.

7) De „Vlaamse Mediaraad” dient in paragraaf 3, en ook in de overige artikelen van het ontwerp waar hij ter sprake komt, met zijn volledige benaming te worden vermeld.

Artikel 6

1) Het is juridisch overbodig in het eerste lid te preciseren dat „het om „wettelijk ke” handelingen moet gaan.

2) In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de samenwerking waarvan sprake in het tweede lid van artikel 6 „onder geen enkel beding kan leiden tot zogenaamde netvorming”. Volgens de gemachtigde van de Executieve, wil dat

zeggen dat de samenwerking niet mag slaan op het programma-beleid. Welke ook de juiste bedoeling moge zijn, zij dient duidelijk in de tekst zelf van het ontwerp te worden verwoord.

Artikel 7

Artikel 4 van het decreet van 2 mei 1985 houdende oprichting van de Vlaamse Mediaraad, luidens welke bepaling de adviezen van die raad met redenen zijn omkleed, is in algemene termen gesteld en geldt dus voor alle adviezen. Het is bijgevolg nutteloos in artikel 7, tweede lid, van het ontwerp aan die verplichting te herinneren, te meer daar in andere artikelen van het ontwerp, die ook het inwinnen van het advies van de Vlaamse Mediaraad opleggen, aan die verplichting niet wordt herinnerd (artikelen 3, § 3 ; 8, § 5 ; 9, § 2 ; 10, § 2 ; 1 l), wat aanleiding zou kunnen geven tot redeneringen a contrario.

Artikel 8

Volgens de gemachtigde van de Executieve, zal de bepaling van paragraaf 2 onder meer toelaten aan de niet-openbare televisieverenigingen de verplichting op te leggen een bepaalde rechtsvorm aan te nemen, rechtsvorm die overigens verschillend zou kunnen zijn naar gelang van de soort van vereniging.

Artikel 11

De opschorting van een erkenning kan uiteraard slechts voor een bepaalde, niet al te lange termijn gelden, wil zij geen verkapte intrekking worden. Mede wegens de ernstige gevolgen die een opschorting kan hebben, ware het wenselijk de maximumduur waarvoor een erkenning kan worden opgeschort in het ontwerp te bepalen, maximumduur die trouwens niet noodzakelijk dezelfde hoeft te zijn voor al de categorieën van televisieverenigingen.

Dezelfde beperking moet vanzelfsprekend ook gelden voor de opschortingen waartoe de Geschillenraad kan beslissen.

Artikel 13

1) Het ware wenselijk een termijn te bepalen waarbinnen een klacht, zoals bedoeld in paragraaf 2, bij de Geschillenraad moet worden ingediend, om ontvankelijk te zijn.

2) Rekening houdend met de hierboven onder V gemaakte algemene opmerking, vulle men het tweede lid van paragraaf 3, luidens welke de uitspraken van de Geschillenraad bindend zijn — wat trouwens onjuist is in zoverre het gaat om de voorstellen bedoeld in 3° en 4° van het derde lid — aan met de uitdrukkelijk ke bepaling dat die beslissingen de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken en van de Raad van State ongemoeid laten.

3) In paragraaf 3 is er sprake, enerzijds, van de termijn waarbinnen de Geschillenraad uitspraak moet doen (eerste envierde lid) en, anderzijds, van de termijn waarbinnen de Executieve een beslissing moet nemen over de voorstellen die de Geschillenraad haar met toepassing van 3° en 4° van het derde lid doet.

De eerste termijn kan uiteraard alleen maar een termijn voor orde zijn, wil men de met de invoering van een Geschillenraad beoogde bescherming niet voor een deel haar betekenis ontnemen.

De rechtszekerheid schijnt daarentegen te vergen dat de termijn waarbinnen de Executieve nopens een voorstel van de Geschillenraad stelling moet nemen, een termijn van verval zou zijn, te meer daar de Executieve op grond van artikel 11 nog altijd proprio motu zal kunnen optreden.

4) Bij paragraaf 4 rijst de vraag of niet moet worden bepaald dat een minimum aantal leden moet worden gekozen uit elk van de drie categorieën van personen die voor benoeming in de Geschillenraad in aanmerking komen, en of er ook niet een regeling moet worden getroffen in verband met het voorzitterschap van die raad.

5) In paragraaf 4, vierde lid, schrijve men „een door verkiezing te begeven politiek mandaat” in plaats van „een politiek kiesmandaat”.

De kamer was samengesteld uit

de heren : P. VERMEULEN, voorzitter,

J. NIMMEGEERS, W. DEROOVER, **staatsraden,**

F. DE KEMPENEER, J. HERBOTS, **assessoren
van de afdeling wetgeving,**

mevrouw : F. LIEVENS, *griffier*.

Het verslag werd uitgebracht door de heer E. HAES-BROUCK, **adjunct-auditeur**.

De Griffier,

F. LIEVENS

De Voorzitter,

P. VERMEULEN

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Gelet op het advies van de Raad van State,
Op voordracht van de Gemeenschapsminister van Cultuur,
Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Gemeenschapsminister van Cultuur wordt gelast in naam van de Vlaamse Executieve bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt :

Hoofdstuk I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

1° radiodistributienet : het geheel van de inrichtingen die door een zelfde verdeler in werking worden gesteld met het wezenlijk doel klankprogrammasignalen, langs kabel, aan derden over te brengen ;

2° teledistributienet : het geheel van de inrichtingen die door eenzelfde verdeler in werking worden gesteld met het wezenlijk doel televisieprogrammasignalen, langs de kabel, aan derden over te brengen ;

3° klankprogramma's : de klankuitzendingen van de radio-omroepdiensten en andere klankoverbrengingen ;

4° televisieprogramma's : de televisie-uitzendingen van de radio-omroepdiensten en andere overbrengingen van beelden of teksten, al dan niet van klanken vergezeld ;

5° radio-omroepdienst : de dienst voor radioverbindingen die uitzendingen doet welke bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen. Die dienst kan bestaan uit klank-, televisie- of andere soorten van uitzendingen.

Voor de radio-omroepdienst per satelliet geldt de uitdrukking „bestemd om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen” zowel voor de ontvangst langs een radiodistributie- of een teledistributienet als voor die met behulp van een collectieve of van een individuele antenne ;

6° verdeler : de persoon die een radiodistributie- of teledistributienet exploiteert ;

7° eindontvangtoestel : het toestel dat met een radiodistributie- of teledistributienet verbonden is om klank- of televisieprogrammasignalen die door dat net worden doorgegeven te ontvangen en ogenblikkelijk te reproduceren, ofwel in de vorm van klanken, ofwel in de vorm van beelden, teksten en klanken ;

8° niet-openbare televisievereniging : een privaatrechtelijke vereniging zich richtend, inzonderheid via de kabel, tot een beperkt of algemeen publiek binnen een lokale gemeenschap, een regionale gemeenschap of de gehele Vlaamse Gemeenschap, met televisieprogramma's of andere al dan niet exclusief eenrichtingsuitzendingen die samen gaan met televisieuitzendingen ;

9° betaalomroep : een systeem waarbij via de kabel en/of de ether aan elke ontvanger de gelegenheid geboden wordt tegen bijkomende betaling, bovenop de prijs van het kabelabonnement en/of kijk- en luistergeld, een selectie van programma's in geluid, beeld en data te ontvangen.

Hoofdstuk II

Bepalingen betreffende de radiodistributie- en teledistributienetten

Artikel 3

§ 1. De verdeler moet gelijktijdig en in hun geheel de volgende programma's op zijn radiodistributienet en/of teledistributienet doorgeven :

1° alle klank en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap bestemd voor de kijkers en de luisteraars in het werkingsgebied van het radiodistributie- of teledistributienet ;

2° de televisieprogramma's van de niet-openbare televisievereniging bedoeld onder artikel 7, 1°, a) van dit decreet verdeeld via één enkel kanaal op het teledistributienet ;

3° klank en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen van België voor zover de Vlaamse Executieve vaststelt dat in die Gemeenschappen de klank en televisieprogramma's van de openbare-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap in alle kabelnetten worden doorgegeven ;

4° evenveel klank- en televisieprogramma's van radio-omroepdiensten gemachtigd door de Regering van het land waar zij gevestigd zijn als het aantal klank- en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap die in dat land worden doorgegeven op het kabelnet en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van het betrokken land.

§ 2. Onverminderd het bepaalde in § 1, mag de verdeler de volgende programma's op zijn radiodistributie- of teledistributienet doorgeven :

1° televisieprogramma's van niet-openbare televisieverenigingen door de Vlaamse Executieve krachtens dit decreet erkend ;

2° klank en televisieprogramma's van de openbare radio-omroepdiensten van de Franse en Duitstalige Gemeenschappen ;

3° de klank en televisieprogramma's van de openbare radio-

omroepdiensten gemachtigd door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

4° mits voorafgaande toestemming van de Vlaamse Executieve die ter zake voorwaarden kan opleggen :

a) andere televisieprogramma's, gemachtigd door de Regering van het tot de Europese Gemeenschap behorende land waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

b) de televisieprogramma's gemachtigd door de Regering van andere landen dan onder 3° hiervoor vermeld, waar zij gevestigd zijn, en voor zover de uitzendingen gebeuren in de taal of in één van de talen van dit land ;

5° andere klankprogramma's van radio-omroepdiensten ;

6° maximaal twee geregistreerde eigen klankprogramma's voor zover ze uitsluitend bestaan uit doorlopende muziek.

§ 3. De Vlaamse Executieve kan wanneer zij meent dat programma's van niet-openbare televisieverenigingen van belang zijn, de Vlaamse Mediaraad terzake gehoord, en rekening houdend met de financiële, technische en organisatorische voorwaarden voor het gebruik van het net, aan de verdeler de verplichting opleggen die programma's via één enkel kanaal op het teledistributienet over te brengen.

§ 4. De verplichting bepaald in § 1 van dit artikel vervalt in gevallen van technische onmogelijkheid.

§ 5. Als een radiodistributienet het gebruik van een klank-omroepontvangtoestel als een eindontvangtoestel niet toelaat, moet de verdeler gelijktijdig en in hun geheel ten minste twee klankprogramma's doorgeven van de openbare radio-omroepdiensten van de Vlaamse Gemeenschap.

§ 6. De niet-naleving door de verdeler, van de gebodsbepalingen van dit artikel, en de inbreuken door de verdeler, op de verbodsbepalingen van dit artikel, worden bestraft met een boete van 26 tot 10.000 frank. De bepalingen van het Strafwetboek, inbegrepen hoofdstuk VI en artikel 85, zijn van toepassing op deze inbreuken.

Artikel 4

Behoudens toelating van de Vlaamse Executieve is het de verdeler verboden langs het radio- of teledistributienet andere klank- of televisieprogramma's over te brengen dan die waarvan het verdelen krachtens dit decreet is toegelaten.

De verdeler mag nochtans de abonnees door middel van een klank- of beeldbericht inlichten omtrent de verdeelde programma's en de moeilijkheden die de werking van het net beïnvloeden, het ene en het andere zonder commentaar of publiciteit.

De niet-naleving door de verdeler, van de gebodsbepalingen van dit artikel, en de inbreuken door de verdeler, op de verbodsbepalingen van dit artikel, worden bestraft met een boete van 26 tot 10.000 frank. De bepalingen van het Strafwetboek, inbegrepen hoofdstuk VI en artikel 85, zijn van toepassing op deze inbreuken.

Hoofdstuk III

Erkenning van niet-openbare televisieverenigingen

Artikel 5

Onder de voorwaarden bepaald bij dit decreet kunnen niet-openbare televisieverenigingen erkend worden door de Vlaamse Executieve. Zij dienen te worden opgericht als privaatrechtelijke vereniging met rechtspersoonlijkheid. De zetel van de vereniging dient gevestigd te zijn in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

Artikel 6

De niet-openbare televisieverenigingen beperken zich tot het verzorgen van televisieprogramma's. Zij mogen alle handelingen verrichten die kunnen bijdragen tot de verwezenlijking van hun doelstellingen.

De niet-openbare televisieverenigingen kunnen tot georganiseerde samenwerking overgaan, zonder dat dit tot netvorming mag leiden, waarbij gestructureerde éénvormigheid in het programmabeleid beoogd wordt.

Artikel 7

Kunnen door de Vlaamse Executieve, op advies van de Vlaamse Mediaraad, erkend worden :

1° a) één niet-openbare televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap ;

b) niet-openbare televisieverenigingen, zich richtend tot een regionale en/of lokale gemeenschap ;

2° niet-openbare televisieverenigingen zich met een programma richtend tot een specifieke doelgroep binnen de gehele Vlaamse Gemeenschap, een regionale of een lokale gemeenschap ;

3° niet-openbare televisieverenigingen die betaalomroep verzorgen.

Artikel 8

§ 1. De niet-openbare televisievereniging bedoeld in artikel 7, 1°, a) van dit decreet moet een privaatrechtelijke vennootschap zijn. Haar maatschappelijk kapitaal bestaat uitsluitend uit aandelen op naam. Op minimum éénenvijftig ten honderd van het maatschappelijk kapitaal moet worden ingeschreven door uitgevers van Nederlandstalige kranten en weekbladen, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in het Nederlandstalige taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

De verdelers kunnen in deze niet-openbare televisievereniging participeren zonder dat deze participatie in het kapitaal twintig ten honderd kan bereiken.

§ 2. De Vlaamse Executieve bepaalt de voorwaarden waaronder de niet-openbare televisieverenigingen erkend kunnen worden, in uitvoering van de bepalingen van de artikelen 5, 6 en 7 van dit decreet. De voorwaarden hebben betrekking op de financiële en organisatorische structuur.

§ 3. De Vlaamse Executieve bepaalt eveneens de procedure voor het verlenen, het opschorten en het intrekken van de er-

kenning van niet-openbare televisieverenigingen.

§ 4. De Vlaamse Executieve bepaalt de criteria met betrekking tot de duurtijd van de erkenningen.

Artikel 9

§ 1. De programma's van de niet-openbare televisieverenigingen bedoeld onder artikel 7, 1° van dit decreet, strekken ertoe de communicatie te bevorderen en bij te dragen tot de algemene ontwikkeling. Zij hebben tot taak in een evenwichtig zendschema een verscheidenheid van informatie, vorming en ontspanning te brengen. De Vlaamse Executieve bepaalt de verhouding ter zake.

§ 2. In de programma's wordt elke vorm van discriminatie geweerd. De informatieve programma's worden verzorgd in een geest van strikte onpartijdigheid en volgens de regels van de journalistieke plichtenleer, met waarborg voor de redactionele onafhankelijkheid.

Artikel 10

De Vlaamse Executieve legt de voorwaarden op inzake het aandeel eigen culturele produkties in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld onder artikel 7, 1° en 3° van dit decreet. Zij kan dit ook doen in de programmering van de niet-openbare televisieverenigingen zoals bedoeld in artikel 7, 2° van dit decreet.

Artikel 11

§ 1. De reglementaire besluiten bedoeld in artikel 8, §§ 2 en 4, artikel 9, § 1 en artikel 10 worden genomen op advies van de Vlaamse Mediaraad.

§ 2. Zij worden binnen de tien dagen na hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad door de Vlaamse Executieve ter bekrachtiging voorgelegd aan de Vlaamse Raad.

De bekrachtiging wordt geacht verleend te zijn, indien de Vlaamse Raad bij het verstrijken van een termijn van zes maand geen beslissing heeft getroffen.

§ 3. De op grond van een besluit van de Vlaamse Executieve, erkende verenigingen, kunnen zich binnen de zes maand aanpassen aan de nieuwe en gewijzigde voorwaarden, zonder opschorting van hun erkenning.

Artikel 12

Onverminderd de toepassing van artikel 14 van dit decreet kan de Vlaamse Executieve, op advies van de Vlaamse Mediaraad de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen opschorten of intrekken in geval van overtreding van dit decreet, van andere wettelijke verbodsbepalingen, of indien door de Vlaamse Executieve toegewezen mogelijkheden niet benut worden. De Vlaamse Executieve motiveert haar beslissing. De opschorting van de erkenning belooft maximum 30 dagen.

Artikel 13

Het is de niet-openbare televisieverenigingen verboden programma's aan te bieden die strijdig zijn met de goede ze-

den, de veiligheid van de Staat, de openbare orde die een belediging kunnen uitmaken voor andermans overtuiging of voor een vreemde Staat.

Artikel 14

§ 1. Er wordt voor de gehele Vlaamse Gemeenschap een geschillenraad voor niet-openbare televisieverenigingen ingesteld, hierna genoemd „De Geschillenraad”, die uitspraak doet over individuele betwistingen gerezen naar aanleiding van de toepassing van artikel 9, § 2 van dit decreet.

§ 2. Eenieder die doet blijken van een benadeling of een belang, kan binnen een termijn van 15 dagen, een betwisting aanhangig maken bij de Voorzitter van de Vlaamse Raad bij wege van een verzoekschrift. De Voorzitter maakt dit verzoek binnen de drie dagen over aan de Geschillenraad.

§ 3. De partijen gehoord, doet de Geschillenraad uitspraak binnen de dertig dagen na ontvangst van het verzoekschrift. De uitspraak wordt onverwijld meegedeeld aan de Vlaamse Raad en de Vlaamse Executieve.

De uitspraken van de Geschillenraad zijn bindend, onverminderd de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken, en van de Raad van State. In geval van gegrondheid van het verzoek kan de Geschillenraad :

1° een vermaning geven ;

2° de verplichting opleggen de uitspraak op het scherm te brengen in de vorm en op het tijdstip door hem bepaald ;

3° de opschorting of de intrekking van de erkenning van de niet-openbare televisievereniging, bedoeld in artikel 7, 1°, a), voorstellen aan de Vlaamse Executieve, welke binnen de dertig dagen hieromtrent beslist ;

4° de intrekking van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen, bedoeld in artikel 7, 1°, b), voorstellen aan de Vlaamse Executieve, welke binnen de dertig dagen hieromtrent beslist ;

5° de opschorting van de erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen, bedoeld in artikel 7, 1°, b), opleggen.

De opschorting van de erkenning beloopt maximum 30 dagen.

De in het eerste lid bepaalde termijn kan ten hoogste met dertig dagen worden verlengd, bij beslissing van de Geschillenraad.

§ 4. De Geschillenraad is samengesteld uit negen leden.

De leden van de Geschillenraad worden, voor de duur van vier jaar, aangewezen door de Vlaamse Raad. Hun mandaat is ‘éénmaal hernieuwbaar.

Om tot een lid van de Geschillenraad te worden aangewezen, moet men volle vijfendertig jaar oud zijn, en aan één van de volgende voorwaarden voldoen :

1° ten minste tien jaar het ambt van magistraat in de rechtbanken en Hoven of in de Raad van State hebben bekleed ;

2° ten minste tien jaar een wetenschappelijk of onderwijsambt in de Rechtswetenschappen of de Pers- en Communicatiewetenschappen aan een Vlaamse universiteit hebben bekleed ;

3° ten minste dertig jaar het beroep van journalist in de schrijvende pers hebben uitgeoefend.

Voor de leden, behorende tot de categorieën vermeld sub 2° en 3° van het vorig lid, is er onverenigbaarheid tussen het lidmaatschap van de Geschillenraad en een door verkiezing te begeven politiek mandaat of een functie of bestuursmandaat in de niet-openbare televisieverenigingen, of een bestuursmandaat uitgeoefend in een pers-, advertentie- of reclamebedrijf.

§ 5. Bij de aanvang van zijn werkzaamheden, bepaalt de Geschillenraad zelf, de nadere regelen inzake procedure en werking.

De kredieten die inherent zijn aan de werking van de Geschillenraad worden ten laste genomen van de dotatie van de Vlaamse Raad.

De Griffie van de Vlaamse Raad staat de Geschillenraad bij.

Brussel, 25 juni 1986.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

De Gemeenschapsminister van Cultuur,

P. DEWAEEL
